Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 21 квітня 2009 року № 16 (284)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НЕ СПИ, УКРАЇНО!

Микола НЕДЖЕР

Щойно послухав чергового телегероя, котрий завжди "відстоював" інтереси трудящих! Цей Стоян назвав Віктора Ющенка найбездарнішим президентом України, а відтак він повинен негайно скласти зброю, а ще краще – лікуватися у психлікарні... Мовляв, у політиці він випадкова людина і нічогісінько, окрім шкоди, не зробив...

Дістав мене хам. Очевидно, "забув" він про те, що саме Віктор Ющенко на посту Прем'єра зупинив падіння виробництва і, вперше в історії незалежної України, величезними зусиллями зрушив з місця її економічного воза (до нього лише грабували). "Забув" цей політичний бомж у краватці і те, що у 2002 році він, як і багато інших хамелеонів, в'їхав до парламенту саме на спині Ющенка, тобто за списком "Нашої України". А потім, як і багато інших пацюків, залишив цей корабель.

Я – художник, літній чоловік, але коли на мого Президента всі, кому засвербить, чіпляють усіх собак, то – "не однаково мені". А ось деякі з ярликів, котрі ліплять на нього як опоненти, так і "однодумці".

Він любить бджолярство – це погано, мабуть краще б він займався здирництвом.

Він любить мистецтво – усілякі там горщики, куманці, вишиванки, живопис – краще б він полюбив оковиту...

Він надто оксамитовий, м'який – краще б він був Сталіним...

Він прагне об'єднати націю – "нехай не стоїть врозкарячку..."

Він каже, що руки у нього чисті – та хіба повірить у це пройдисвіт, він же міряє по собі...

Нарешті, він – Українець. Це добре, але ж дружина у нього американська!..

Мабуть, він і справді робить деякі дрібні тактичні помилки, але добре бачить головне, стратегічне, і у цьому напрямку робить усе, що в його силах. А спробуйте ви не помилитись в оточенні найрізноманітнішого штибу картярів, що липнуть до нього, як п'явки, щоби на його шиї виїхати на Олімп або ж добратися до корита. А зовнішні чинники? А що ж він отримав у спадок – Державу чи Націю? Скоріше, бандитський клондайк. Між іншим, досвідчений Леонід Кучма говорив, що навчався він президентству увесь свій перший термін.

А на кого ж спиратися? Подивіться на олігархів – чи серед них бодай один українець? А хто у нас мери найбільших міст, зокрема мер нашої столиці? Ні, це не хворе посміховисько, а найницішого ґатунку хам. "Вы у меня будете платить за воздух!" – Ось де справжнє обличчя цього "християнина" і посланця "посольства Божого". А "посольство Боже" – не викрутас ексцентрика, безмежне сатанинське блюзнірство. І плаче за цим смердючим фруктом з минулого і "послом Божим" не психдиспансер, а земна буцегарня. А наші столичні бабусі? Та навіть голодна, але розумна собака не візьме крихту з руки мерзотника, бо згодом вона вилізе боком. А чиї у нас банки? Можна тільки здогадуватись.

А що ж залишилось Україні? Герб, прапор, гімн і навіть булава.

Отже, не все так просто, як видається. Не все видно і з майстерні художника, бо абсолютно все бачить тільки Всевишній.

Але я хочу сказати: не спи, Україно, бо одного дня прокинешся... зі столицею на півночі, або ж на Близькому Сході, де ніколи не перестає литись кров... Отоді вже справді доведеться платити не тільки за приватизоване повітря, а й за місячне сяйво, і за сонячне тепло. А ще хотів би, щоб і Президент Віктор Ющенко почув роздуми одного з "маленьких українців" – про долю України.

Харківська обл.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВЕЛИКОДНЯ СПОВІДЬ УКРАЇНЦІВ

Володимир ФЕРЕНЦ

Серед міркувань на тему порятунку нації практично немає реальних проектів долання кризи дуже простим і зрозумілим для людської природи шляхом – зміцненням віри і консолідації в християнстві. Влада, за яку відповідальні переважно ми, українці-християни, повинна вважати своєю системою вартостей переконане християнство і керуватись нею в критичні моменти. На превеликий жаль, українську владу не можна назвати християнською, і в цьому закорінені всі страждання і гріхи самих українців. Вона формально відокремлена від церкви, а фактично відлучена. Хоча зовні ніби все гаразд – посадовці публічно демонструють приналежність переважно до християнства, але їхні дії засвідчують інше – більшість обраних від народу насправді не поділяють християнських духовних цінностей українського народу. Більшість політиків мають не християнське уявлення про модель української влади.

Християнське духовне начало відтворюється у самоуправлінні самостійного народу, тому й написано, що всяка влада від Бога. Йдеться про нероздільність триєдиного символу земної влади – Голови держави, сили Закону і сили Справедливості. Між владою і несамостійним правлінням безбожних існує кардинальна відмінність – для християн влада нероздільна в собі і очолюється головою держави.

Закінчення на 6-й стор.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ "МАЛЕНЬКОГО" УКРАЇНЦЯ

ЧОРНОБИЛЬ РАДІАЦІЙНИЙ І ДУХОВНИЙ

Микола СИМЧИЧ,
ліквідатор аварії на ЧАЕС 1-ї категорії,
чл. НСЖУ і НСПУ

1. Як замовчувалась правда про Чорнобиль

Нині про чорнобильську катастрофу, а тим більше про ліквідаторів – людей, котрі своїм життям і здоров'ям приборкали атомну стихію, згадують вряди-годи, та й то до чергової річниці, коли в ЗМІ з'являються застереження відомих вчених і фахівців про можливість ще одного вибуху на четвертому аварійному енергоблоці ЧАЕС внаслідок знаходження там понад 150 тонн ядерного палива; коли нам, ліквідаторам наслідків аварії на ЧАЕС, доводиться боротись за своє виживання не лише з численними хворобами, а й із такими ж безжальними, як і хвороби, чиновниками; коли гарантовані законом пенсії доводиться вибивати через суди, долаючи шпіцрутени чиновницьких апеляцій і відвертого геноциду; коли міжнародна спільнота не квапиться з обіцяною допомогою у побудові надійного нового укриття над старим, геть дірявим, що давно вже відслужив свій ресурс, об'єктом "Укриття". Вважаю не лише своїм письменницьким, а й громадянським обов'язком бодай тезисно, ескізно розповісти про наболіле, про Чорнобиль радіаційний і духовний.

От дещо із секретних урядових документів 1986 року, з якими вдалося познайомитися, коли я працював кореспондентом "Українського слова". Із довідки Ради Міністрів УРСР за підписом заступника міністра А.Касьяненка: "За даними на 30.04.1986 р. у місті Києві спостерігається різке збільшення гама-фону із 50 мікрорентген за годину в попередні дні до 1100–3000 мк рентген за годину в Дніпровському, Подільському районах і в центрі міста. Найбільший рівень забруднення від 10000 до 20000 мікрорентген за годину зареєстровано в пробах грунтів, листя, хвої".

Із довідки Міндзоров'я УРСР за підписом міністра А.Романенка: "Станом на 04.05.1986 року госпіталізовано 1345 чоловік, в тому числі дітей – 330. У 119 дітей виявлено прояви променевої хвороби. Тяжка форма захворювання у 17. Померло двоє".

Рішення комісії Ради Міністрів СРСР №123, Москва 24.09.1986р. "Про перелік даних про Чорнобильську АЕС, які підлягають засекреченню і не підлягають опублікуванню":

1.Відомості про рівень радіаційного забруднення по окремих населених пунктах, які перевищують гранично допустимий рівень (ГДР).

2. Відомості про результати окремих вимірювань рівня радіації ізотопного складу окремих проб грунту, води, осадків, повітря, сільськогосподарської продукції, продуктів харчування, флори і фауни, що перевищують гранично допустимий рівень.

3. Відомості про результати оцінки економічних збитків від радіоактивного забруднення по окремих господарствах.

Закінчення на 4-й стор.

НАЦІОНАЛІСТИ ВІДНОВИЛИ СКВЕР ВАСИЛЯ СТУСА

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів, Українська народна партія та громадськість Києва провели акцію з відновлення парку імені Василя Стуса. Під час толоки було висаджено близько 50 дерев.

"Кожна нація має своїх провідників та героїв, так український народ має Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, Василя Стуса.... і місця де вони жили і працювали стають святинями", – сказав заступник голови Київської міської організації Конгресу Юрій Шепетюк.

За його словами, таким місцем, де жив геніальний український поет Василь Стус, є цей парк, який для українців став святинею.

Отак живу: як мавпа серед мавп.
Чолом прогрішним із тавром зажури
все б'юся об тверді камінні мури,
як їхній раб, як раб, як нищий раб.
Повз мене ходять мавпи чередою,
у них хода поважна, нешвидка.
Сказитись легше, аніж буть собою,
бо ж ні зубила, ані молотка.
О Боже праведний, важка докука –
сліпорожденним розумом збагнуть:
ти в цьому світі –
лиш кавалок муки,
отерплий і розріджений,
мов ртуть.
Василь Стус

Нагадаємо, що раніше невідомі зрізали в цьому сквері понад сто дерев, серед яких сосни і дуби старші за 100 років. За словами адвоката громадської організації "Зелений світ", голови юридичної референтури КМО КУН Романа Титикала, на цій території планувалося створення скверу ім. Стуса: "Парк розташований у запущеному стані. Планувалося облагородити його, встановити лавочки і меморіальний знак, оскільки на цій території свого часу жив український поет Василь Стус".

Прокуратура Святошинського району Києва, за результатами перевірки інформації про знищення зелених насаджень на проспекті Перемоги, 119, порушила кримінальну справу.

Прес-служба КУН

ПАМ'ЯТАЙ ПРО ЗЛОЧИНИ КОМУНІСТИЧНОГО РЕЖИМУ

РАДИМО РЕГІОНАЛАМ ВЧИТИ ІСТОРІЮ

Конгрес Українських Націоналістів вкрай занепокоєний законотворчою діяльністю депутата-регіонала Колесніченка, який, опираючись на здобутий досвід роботи в комсомолі, КПУ та УВС УРСР, розробив законопроект "Про заборону реабілітації та героїзації фашистських колабораціоністів 1933–1945 рр."

"Такою законотворчою діяльністю Колесніченко намагається повернути Україну в часи сталінсько-берієвського тоталітарного режиму, за що і нагороджений у 2008 році президентом РФ Дмитром Медведєвим "Орденом дружби", – зазначив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук.

За його словами, в даному проекті закону Колесніченко самочинно визначив і відніс до організацій фашистських колабораціоністів, що діяли на території України, або членами яких були українці у 1933–1945 рр.: Організацію Українських Націоналістів, Українську Повстанську Армію, Українську головну визвольну раду (УГВР) та інші формування і з'єднання, які боролися за незалежну Українську державу.

"Діючи сталінсько-берієвськими методами, регіонал навіть визначив покарання особам, які будуть героїзувати національно-визвольні організації, зазначені в законопроекті позбавленням волі на строк від десяти до п'ятнадцяти років або довічним ув'язненням", – наголосив Володимир Борейчук.

На думку націоналістів, на вісімнадцятому році української незалежності мав би бути закон про заборону злочинної комуністичної партії та Нюрнберг-2 над злочинами червоного фашизму. "Однак Колесніченко та його однодумці забули законодавчо засудити невизнання голодомору 1932–1933 рр, репресій та геноциду української нації", – сказав В. Борейчук.

Націоналісти також зауважили, що Колесніченко у своєму законопроекті мав би віднести до фашистських колабораціоністів націонал-соціалістичної Німеччини періоду 1933–1945 рр., керівництво Рядянського Союзу, злочинну комуністичну партію та її репресивний орган НКВС, які 11 листопада 1938 року за підписами Лаврентія Берії та бригаденфюрера СС Г.Мюллера в Москві заключили Генеральну угоду про співпрацю, взємодопомогу та спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо).

Пам'ятник понад 100 мільйонам жертв комунізму в Світі, встановлений у Вашингтоні.

"Саме до КПРС належав "законотворець", автор даного законопроекту Колесніченко, який прислуговується "п'ятій колоні" і бачить історію України кремлівськими очима та намагається принизити героїчну боротьбу звитяжців за волю України, оцінку яким вже дав український народ і перший український Президент Віктор Ющенко.

Тож у регіонала Колесніченка є гарний шанс очолити "п'яту колону" в ВР та отримати чергову нагороду Кремля", – підсумував Володимир Борейчук.

Прес-служба КУН

ВІТАЄМО!

Дорогий друже
Петре КІЩУК!

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає Вас з 94-літтям!

Ми радіємо, що маємо нагоду привітати Вас – великого сина української нації, борця за волю України, який з юних літ і до сьогодні впевнено несе прапор боротьби за здобуття і побудову Української Самостійної Соборної Держави.

Ви належите до когорти видатних борців за Волю України, які пройшли тернистий шлях боротьби, і саме завдяки Вам та вашим побратимам ми живемо в Українській незалежній державі.

Пишаємося Вашим героїчним чином і просимо Всевишнього послати Вам міцного козацького здоров'я, довгих років життя, родинного затишку, творчих успіхів!

Хай невичерпне джерело сили, енергії та духу щедро живить Вас ще довгі роки для звершення усіх Ваших гарних починань!

З роси і води Вам!
З повагою

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ПРАВДА ПРО НЕСКОРЕНИХ

У Кіровограді обласною держадміністрацією, працівниками служби безпеки була організована виставка "Правда про нескорених". Експозиція була представлена в приміщенні художнього фонду, її відвідало дуже багато студентської молоді, патріотично налаштованого населення. На обласному телебаченні відбулася науково-практична конференція, на якій виступили краєзнавці з багатьох районів області. Вони ознайомили присутніх з діяльністю похідних груп у 1941–42 роках на Кіровоградщині, а також з літературою про ці події.

Активну участь у роботі виставки взяли КУНівці, виставивши намет, в якому жителі міста отримували інформаційні матеріали про УПА.

Кіровоградщина стала 19-м регіоном в Україні, у якому експонується експозиція "УПА. Історія нескорених".

С.СОРОКА,
голова Кіровоградського Братства ОУН-УПА

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Закарпаття мало славну когорту українських політиків. Згадаймо Президента Карпатської України Августина Волошина, голову Сойму Августина Штефана, голову Хустських народних зборів 1919 року Михайла Бращайка, Президента Гуцульської Республіки Степана Клочурака, братів Климпушів і братів Реваїв та десятки-десятки інших. А що сьогодні являють собою політики Закарпаття? Ні, не ті, які не сходять із газетних шпальт, патякаючи про добробут та незалежність, а ті, для котрих українська ідея стала сенсом життя. Такі і нині є на Закарпатті. На них не звернені телекамери, бо вони часто є незручними для сильних світу цього, адже не змінюють своїх поглядів залежно від кон'юнктури і залишаються самі собою.

ЛЮДИ КУН

УКРАЇНСЬКИЙ ХАРАКТЕР

Заступник голови Рахівської райради Петро ФЕРЕНЦ пише книжки, будує музей і виховує четверо дітей

Олександр ГАВРОШ

Петро Ференц, 44-річний історик із Рахівщини, прийшов у політику ще зі студентської лави, ставши одним із керівників Студентського братства УжНУ. Страйки в університеті, голодування в Києві, мітинги протесту проти планованої комуністичної автономії Закарпаття – усе це у його політичному багажі. Після університету Петро й далі вибирає крутий шлях. Не їде до дружини в Луцьк, де міг би куди швидше зробити кар'єру, а везе жінку в рідні гори. Село Богдан – одне з наймальовничіших на Закарпатті – здавна відзначалося опришківським норовом. Петро розповідає, що і його прадід народився в розбійницькій хаті. І у Петра характер гуцульський – впертий і безстрашний. Нещодавно він захистив кандидатську дисертацію, ставши єдиним кандидатом історичних наук на всю Рахівщину. Його дослідження таке ж пряме і безкомпромісне, як і Петро: "Етнонаціональна орієнтація українців Закарпаття в 20–30-ті роки XX століття". Тут є відповідь тим, хто й досі вагається: належить він до великого українського народу чи ні.

Після довгих років учителювання Петра Ференца за підтримки колективу призначили директором рідної школи, а після останніх виборів обрали заступником голови Рахівської районної ради, яка має найпотужнішу фракцію "Нашої України" в області – понад 40% депутатів. Саме представницька влада Рахівщини першою на Закарпатті реабілітувала ОУН-УПА, засудила політичне русинство, підтримала синьо-жовтий прапор як історичний у краї. На жаль, голос найбільшого району області не чутно в Ужгороді. Не видно рахівців у перших ешелонах закарпатської влади. Недарма тут твердять, що гуцулам в Ужгороді не довіряють.

Уже 15 років Петро Ференц є членом Конгресу Українських Націоналістів. Своїх переконань, як і партію, не міняє. Нині очолює закарпатську організацію КУН. І хоча сьогодні українські патріотичні сили на Закарпатті переживають не найкращі часи, Конгрес Українських Націоналістів має своїх представників і в обласній раді, і в районних радах Рахівщини, Тячівщини, Мукачівщини, Іршавщини, Берегівщини, в міських радах Ужгорода і Хуста.

Петро Ференц добре розуміє небезпеку сепаратизму, який розколе навіть саме Закарпаття. "Питання національної свідомості – це питання еліти, – каже він. – Маємо цілковиту кризу лідерів: як на загальнонаціональному рівні, так і на обласному. Потрібна консолідація всіх українських сил".

У Богдан їдемо вечірньою маршруткою. У сутінках зупиняємося біля звичайної сільської хати. Із холодного нічного повітря заходимо до теплої хати. "Ого! – дивуюся я, бачачи купку дітей. – Невже всі твої?" "Аякже!" – сміється Петро. Виявляється, у заступника голови Рахівської райради четверо дітей. У Богдані це норма.

"У нас діти – кожного високосного року, – й собі усміхається дружина Ірина. – Старшому Славкові – 16, вчиться в Луцьку в кооперативному технікумі. Ганні – 12 років, Мишкові – 8, а найбільшій пещениці Ірці – чотири".

Дружина, синьоока волинянка Ірина, закінчила Ужгородський медфак. Побралися ще студентами. Запитую, як Петро зманив її у такі високі гори? "Він мені обіцяв, що будемо жити в Луцьку. Адже в моїх батьків – великий власний будинок. Але Петро схитрував, бо все для себе вирішив наперед. Тож їхала я сюди, як дружини декабристів на заслання".

"Я наймений син в родині, тож мав доглядати батьків", – пояснює Петро. Він приносить мені батькові архіви, і я розумію, звідки така твердість у його думках і вчинках. Чого тут тільки не знайдеш! Закарпатські та галицькі часописи 20–30-х років, навіть початку століття трапляються! Та цій колекції позаздрила б і обласна бібліотека! Свою дисертацію, до речі, молодий учений писав, використовуючи власний архів.

Петро мріє створити у Богдані музей. Навіть хату сторічну пригледів. І неодмінно написати книжку про це самобутнє гуцульське село, де "Чорна Тиса Білу доганяє", – як співається у відомій пісні. За владу він не тримається. Каже, що із задоволенням і далі б викладав історію школярам. Але розуміє і вагомий вплив заступника голови районної ради у прийнятті рішень. Зокрема, і про заборону "прихватизації" полонин, яка тут останнім часом набула справжньої загрози.

Петро розповідає про свою першу професію – столяра і теслі, якою заробляв на хліб ще до університету. "Я можу яку хочеш бочку зробити", – гордо каже він, і я вірю його великим, вузлуватим пальцям. – Для себе вивчив до дрібниць технологію лісорозробок та лісосплаву. Ліс завжди годував гуцула...".

Дивно, як він вижив у нашому дволикому суспільстві з його прямим і безкомпромісним характером? Йому неодноразово погрожували, шукали компромати, але що проти нього знайдеш, коли все його багатство – батьківська хата та четверо дітей. Та ще й гуцульська честь, яка не продається й не купується.

Я посьорбую гарячий чай із горняти сторічної давності, милуючись цією родиною. Не мають вони розкошів чи багатства. Живуть, як більшість українців. Але щасливі з того, що мають.

Рахів

ТЕСТ НА ПАТРІОТИЗМ

ДЕЩО ПРО ДАВНЮ ПРОБЛЕМУ

Ярослав ГОРЯНИН

Проблема визнання на державному рівні героїчної боротьби ОУН-УПА є надзвичайно важливою для сучасної України. Фактично таке визнання буде останньою крапкою у справі унезалежнення нашої країни. Таке визнання буде точкою неповернення до імперської стайні, бо воно є остаточним морально-психологічним розривом із московською імперією.

Якщо держава Україна визнає, що ОУН-УПА боролася за державну самостійність української нації, то повернення під московський чобіт, ідеологічне примирення з Кремлем на засадах якоїсь форми підлеглості, залежності від нього стане неможливим. То буде водорозділ, то буде ідеологічна прірва між нашою державою і тими в Москві, хто мріє про відновлення імперії, а це все нинішнє російське керівництво. До визнання ОУН-УПА, Москва ще могла сказати Києву: "Ну, досить, пограли у свою "незалежність" і край, треба організовувати якийсь новітній "Переяслав". Але після визнання ОУН-УПА Москва втратить всі свої ідейні козирі. Навіть промосковським політикам України буде важко переступити через цей історичний рівчак. Визнанням ОУН-УПА буде розірвано останній ідеологічний ланцюг, який використовує Москва, щоб смикати не дуже стійких і непатріотичних українських діячів. Та й самі ті діячі розуміють, що після такої доленосної акції їхні можливості загравати з Москвою, торгуючи національним суверенітетом, будуть дуже обмежені. Ось чому так уникає розв'язання цієї проблеми Юлія Тимошенко, ось чому навіть Віктор Ющенко наважився тільки на заклики до примирення між ветеранами ОУН-УПА та Червоної армії (хоча з тими з них, хто не проти самостійної України, вже давно примирилися, а з тими, хто проти, ніяке примирення не тільки не є можливим, воно непотрібне), ось чому молодий перспективний політик Арсеній Яценюк виступив у Львові із промовою лукавою і лицемірною, фактично відмовившись віддати належну шану тим, завдяки кому він сьогодні претендує на кандидування в Президенти України.

Ось зразки цієї цинічної промови: "Не треба давати привід зовнішнім силам і йти на поводу в тих, хто хоче розколоти українське суспільство. Дайте час державі, дайте можливість попрацювати історикам".

Є тільки одна зовнішня сила, що справді затято протистоїть розв'язанню цієї проблеми в Україні. Це – Росія. Але їй не треба жодних приводів, щоб шкодити нашій державі. Вона легко такі кривди вигадає. Українське суспільство розколоте саме невизнанням ОУН-УПА, бо воно породжує переконання, що Українська держава не визначилася зі своїм статусом, і все ще може повернутися назад. А це дуже надихає всі антиукраїнські сили.

Якби Українська держава продемонструвала рішучість і впевненість у собі, то українофоби були б змушені змиритися, а основна маса населення Сходу і Півдня просто звикла б до такого рішення. Адже сьогодні навіть комуністи звикли до синьо-жовтих прапорів, тризубів і гімну "Ще не вмерла Україна", хоча на початку 1990-х кидалися на них, як колгоспний бугай на червону ганчірку.

Яценюк послався на те, що частина 46-мільйонного населення досі знаходиться під впливом того, що "називається радянською пропагандою, і до ухвалення закону просто не готова". Ці слова Яценюка є політичним вироком усім тим, хто керував Україною протягом 18 років державної незалежності, якщо за цей період вони навіть не спромоглися покінчити з радянською пропагандою на українській території. Яценюк каже про роботу істориків. Скільки ще вони мають працювати? 20, 30, 50, 100 років? І це тільки для того, щоб визнати, що цукор солодкий, а сіль солона? Що вояки ОУН-УПА воювали за державну незалежність України? І яких істориків має на увазі політик, якого називають "кроликом Фірташа" (Дмитро Фірташ – власник дочірньої компанії російського "Газпрому" – "Росукренерго")? Таких, як академік В.Литвин, П.Толочко і доктор історичних наук Д.Табачник?

Визнання ОУН-УПА є тестом на український патріотизм. Та влада в Україні, що не визнає ОУН-УПА, є владою за визначенням неукраїнською, ненадійною, схильною до зради, хоч би скільки її представники виступали з гучними патріотичними промовами і закликами. Яценюк, цей хитрий хлоп із Чернівців, який робить свою власну кар'єру, є типовим політичним інтриганом кучмістського штабу. Такі, як він, не розв'язують проблеми, а уникають їх, щоб не зашкодити своїм рейтингам, забуваючи, що нерозв'язані проблеми все одно наздоженуть. Це політики для себе, а не для країни. А проблема визнання ОУН-УПА є штучною. Це плід постійного капітулянтства влади України перед Москвою, перед українофобами всередині держави, перед комуністами тощо.

Таких політиків за часів Кравчука і Кучми ми бачили багато. Чи потрібен ще один такий?

Чим ми завдячуємо таким політикам, як Яценюк? Насамперед – нездійсненими надіями української нації. За ці 18 років не вдалося збудувати соціально зорієнтовану національну державу. Не демонтовано совєтську систему й номенклатуру як панівний клас, не зруйновано комуністичну ідеологію, архетип росієцентризму, потужну комуно-імперську "п'яту колону" тощо. Адже тут рішучість політиків, подібних до Арсенія Яценюка, була такою ж самою, як у питаннях визнання ОУН-УПА.

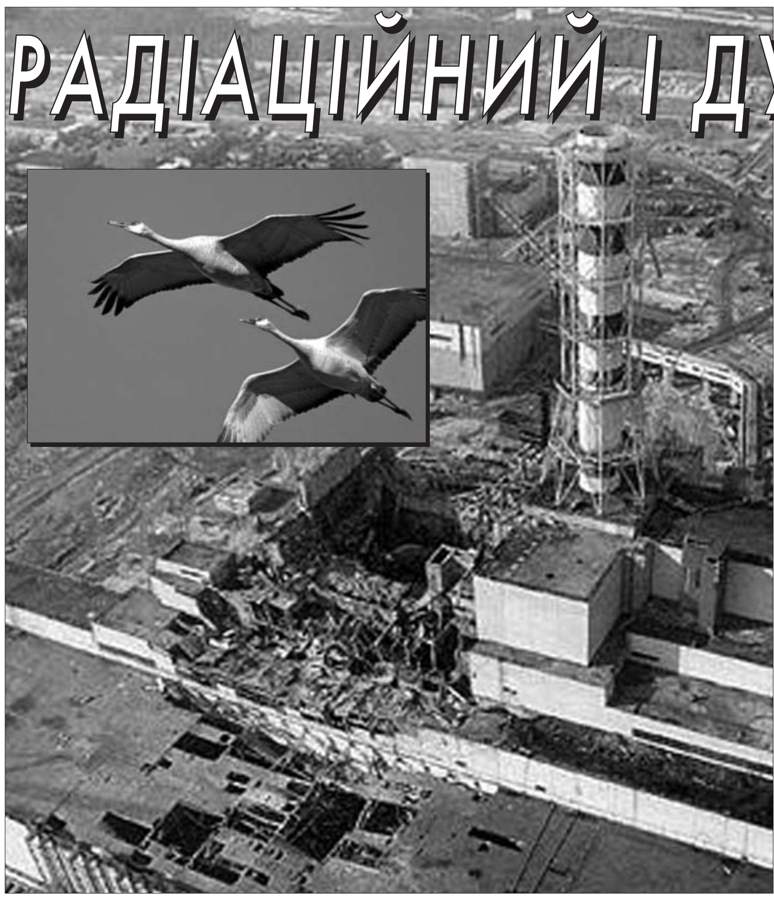
За 18 років не відродили українську мову і культуру, не виховали в народі, а насамперед у політичній верхівці, український патріотизм. Дослідники підрахували, що вся українська економіка працює на 700 родин, на це вузьке коло осіб, яких за духом і мисленням важко назвати українцями. Радше вони нагадують купку окупантів, які залюбки використовують українську націю і державу задля власного збагачення та гедоністичної самореалізації.

Феноменальна продажність наших політиків пов'язана не тільки з відсутністю моральних засад у переважної більшості "народних обранців", а також із браком національної самосвідомості, але й з тим прикрим фактом, що, попри всі обіцянки, в Україні не відбулося відокремлення бізнесу від влади, а влади від бізнесу. Тому в Україні бізнес став владою, а влада – прибутковим бізнесом, де посади конвертуються у гроші, а гроші – у посади. Український парламент нагадує чи то ринок, чи то біржу, на якій ділять владу, фінансові потоки, ще не розкрадене державне майно тощо. Питання загальнонаціонального значення порушуються лише з демагогічною метою, в інтересах піару, а не їхнього вирішення.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ "МАЛЕНЬКОГО" УКРАЇНЦЯ

ЧОРНОБИЛЬ

РАДІАЦІЙНИЙ І ДУХОВНИЙ

4. Відомості по затратах на впровадження нових агротехнічних, агрохімічних і зооветеринарних заходів, а також технологій переробки окремих видів сировини, що забезпечують зниження переходів радіонуклідів у кінцевий продукт.

5. Відомості про концентрацію радіонуклідів у сільськогосподарській продукції в зоні відчуження і за її межами, які перевищують ГДР з прив'язкою до географічних точок.

6 Відомості про факти враження сільськогосподарських і диких тварин у результаті впливу на них радіоактивного забруднення.

7. Відомості про фактичне враження лісів у результаті радіаційного забруднення.

8. Відомості про проведення протирадіаційних заходів і профілактики внутрішнього опромінення населення в раніше не заявлених районах.

9. Відомості про показники погіршення фізичної працездатності, втрати професійних навичок експлуатаційного персоналу, що працює в особливих умовах на чорнобильській АЕС, або осіб, які залучені до ліквідації наслідків аварії".

...Думаю, що коментарі тут зайві.

2. Чому інвалідів-чорнобильців на Прикарпатті придушують найлютіше?

Зустрічаючись зі своїми побратимами-чорнобильцями зі східних областей України, ми довідуємось, що при вирішенні питань пенсійного забезпечення чи інших форм соціального захисту у них не виникає такого запеклого протистояння з боку чиновництва, на яке постійно наражаємось ми, чорнобильці Прикарпаття. У чому річ? Мимоволі схиляємось до того, що до проголошення незалежності України тільки наша Івано-Франківська область була "закритою". Комуно-окупаційний режим засилав на Прикарпаття найлютіших держиморд у всі структури управління, залучав найзапекліших яничарів-перешиванців з числа місцевих перевертнів для вишукування, винюхування і жорстокого придушення всіх форм і видів національного духу, національної свідомости та інакодумства. Часи змінилися: замість портретів Леніна тепер у кабінетах начальства – портрети Степана Бандери. Але, очевидно, ще за давньою совковою традицією, за інерцією колоніальних часів відстоювання громадянами своїх прав і свобод розглядається чиновництвом як спротив режимові (демократичному?), хоча з перших же кроків нашої організованої правозахисної діяльности ми чітко заявили, що дистанціюємось від політичних гасел і приналежностей, бо відстоюємо свої законні права на соціальний захист і пенсійне забезпечення.

Шостого квітня гурт із 14 інвалідів-чорнобильців намагався потрапити на прийом до начальника обласного управління Пенсійного фонду Петра Данилюка з приводу грубого невиконання чиновництвом пенсійних фондів області рішень судів з питань пенсійного забезпечення окремих наших побратимів. В одному з кабінетів ми натрапили на шалений фізичний спротив чиновництва, яке намагалося спровокувати бійку, викликати міліцію і навісити на інвалідів-чорнобильців "ярлик" хуліганських дій. Це їм не вдалося, бо ми не піддалися на провокації і весь хід подій записували на диктофон. Отримавши облизня, чиновники погодились на мирні переговори, і ми провели в кабінеті П.Дем'янюка плідну і конструктивну роботу з усіх піднятих нами питань. А цих питань накопичилось чимало. Приміром, Загайкові Богданові з Галича районне чиновництво Пенсійного фонду замість підвищити, згідно з рішенням суду, скоротило пенсію в декілька разів. Аналогічний акт садизму з ігноруванням рішення суду було вчинено і над коломиянином Сергієм Демченком. У стадію невизначеності перевело чиновництво Богородчанського районного пенсійного фонду і виграну в судах справу Віктора Гаєвського. Мовляв, не чітко виписане судове рішення, неможливо визначити механізм нарахування пенсії. І навіть пенсфондівське начальство знову посилає чорнобильців до суду. Але ж у судовому рішенні чітко сказано: нараховувати пенсії згідно з законом України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи".

Зокрема стаття 54 цього закону дає вичерпну відповідь про механізм нарахування пенсій всім групам інвалідів-чорнобильців. Щоб виконати ці арифметичні дії, достатньо знань початкової школи. А в пенсійних фондах області сидять люди з вищою освітою, так би мовити "підковані". Шкода тільки, що ця їхня "підкованість" спрямована на придушення всіх спроб інвалідів-чорнобильців відстояти в судах свої законні права на елементарне пенсійне забезпечення і соціальний захист. До речі, з боку Головного управління праці і соціального захисту населення ОДА, яким керує Іван Шовковий, інваліди-чорнобильці стикаються з не менш запеклим і ворожим спротивом: щоб відстояти чітко прописану в законі компенсацію чи недоплату, доводиться пройти не менше чотирьох судів. Це вимотує нерви і здоров'я. Громада чорнобильців Прикарпаття делегувала свого лідера Нестора Мартинця для виступу на цьогорічних парламентських слуханнях у Верховній Раді України.

3. Приборкали радіацію, приборкаєм і духовний Чорнобиль

Парламентські слухання з питань наслідків аварії на ЧАЕС проводяться щороку напередодні чергової річниці цієї техногенної катастрофи всесвітнього виміру. Особливістю цьогорічних слухань був безкомпромісний і викривальний виступ лідера чорнобильців Прикарпаття Нестора Мартинця. Йому не давали слова, але він сам його взяв від імені знедолених і скривджених побратимів. Його виступ блискавкою вдарив по благоденствію, формалізму, окозамилюванню і байдужості, що запанували в залі парламенту. Оголеною правдою про митарства інвалідів-чорнобильців Прикарпаття Н.Мартинець привідкрив завісу, за якою – свавілля і знущання з боку чиновництва над цією незаслужено забутою категорією людей сягають ознак геноциду.

Після виступу до Нестора Михайловича підійшли начальник урядового департаменту соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок чорнобильської катастрофи, Сергій Лисенко і працівниця цього департаменту Любов Іванова. Н.Мартинець повідомив про те, що доведені беззаконням і цькуваннями до відчаю чорнобильці Прикарпаття готові до крайніх форм протесту, навіть до самоспалення.

Головуючий на слуханнях Олександр Лавринович намагався зупинити виступ Н.Мартинця, але Нестор Михайлович переконав народного обранця, що потрібно слухати не тільки те, що хочеться почути, адже всі повинні знати реальний стан соціального забезпечення інвалідів-чорнобильців, а не тільки хвалебні реляції і надуті звіти. І почув принишклий зал парламентських слухань, а через інтернет і українське радіо і вся Україна, про багаторічні судові тяганини інвалідів-чорнобильців Прикарпаття, про єзуїтські методи, до яких вдаються працівники пенсійного фонду і Головного управління праці і соціального захисту ОДА, аби стати на перешкоді реалізації законних прав чорнобильців, про безконечні апеляції з боку згаданих установ, які з'їдають рештки здоров'я інвалідів-чорнобильців і мають на меті якнайдовше розтягнути у часі судові тяганини, аби позивач-інвалід не витримав і помер; почули про нашого побратима Юрчишина Івана з Рожнятівщини, котрий хоча і виграв справу у апеляційному суді, але настільки був виснажений судовими процесами, що помер, так і не дочекавшись виграної грошової компенсації. А його рідним пенсфондівські чинуші насмішливо сказали, що мертвим гроші не потрібні, хоча, згідно з законом, повинні були виплатити належну суму саме їм – найближчій рідні померлого. Почули про механізм цього ганебного цькування, коли навіть на вигране в багатьох судах рішення суду за намовою місцевих пенсійних фондів приходить лист з Києва, з Міністерства праці і соціального захисту населення, або лист з Пенсійного фонду України, і чиновники керуються цими листами, а не рішеннями суду. Це вже занадто, панове, бо є Закон, є Конституція України, зрештою, є Бог, тож побійтеся Бога, якщо не боїтеся закону і людського гніву, який ви штучно доводите до точки кипіння. Поряд з чорнобильськими проблемами Нестор Михайлович наголосив і на проблемах інвалідів-афганців, яким теж урізають пенсії; і на проблемах матерів, які виховують дітей до 3-х років і яким замість належних 557 гривень тепер виплачують по 130 грн. на місяць; на проблемах тих, кого обкрадають банки, оголосивши мораторій на депозити і водночас нещадно грабуючи тих, хто взяв кредити. Нагадуючи народним обранцям про грядущі вибори, Нестор Михайлович наголосив:

– Шановні народні депутати, якщо цей "беспредєл", це грубе порушення прав інвалідів-чорнобильців не припиниться, то запевняю вас, що у нас ще вистачить сил, щоб усіх вас винести з приміщення парламенту. Я це кажу не лише від імені інвалідів-чорнобильців, а й від усього багатостраждального і довготерпеливого народу України.

Після Н.Мартинця на трибуну слухань піднявся представник Житомирської облдержадміністрації і сповістив у своєму виступі, що їхня адміністрація зупинила згубну для інвалідів-чорнобильців практику апеляцій з боку пенсійного фонду і управління праці і соціального захисту, і тепер на Житомирщині інвалідам-чорнобильцям виплачують належні їм пенсії і компенсації вже після першого рішення суду. Отже, є здорові сили і мудрі голови серед діючих управлінців. Тому ми, інваліди-чорнобильці, переконані: Чорнобиль техногенний ми приборкали, тож приборкаємо і Чорнобиль духовний!

Микола СИМЧИЧ,
ліквідатор аварії на ЧАЕС
1-ї категорії, чл. НСЖУ і НСПУ,
м. Івано-Франківськ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

КУН У ДІЇ

СПІЛЬНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

У Кіровограді відбулося спільне відзначення 80-ліття ОУН, 100-ліття народження С.Бандери, 59 років з дня смерті головнокомандувача УПА Р.Шухевича. Урочистість відбулася в приміщенні міської організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів. Учасники заслухали три доповіді: про історію виникнення і діяльності ОУН, про життя і діяльність провідника ОУН С.Бандери, про життєвий подвиг головнокомандувача УПА Р.Шухевича.

На урочистостях були зокрема присутні представники від КУН, Товариства політв'язнів і репресованих, братства ОУН-УПА, Всеукраїнського об'єднання ветеранів, просвіти. Після урочистого заходу присутні одержали свіжі газети: "Шлях перемоги", "Нація і держава", "Свобода", "Незборима нація" та іншу інформаційну літературу про УПА, її лідерів С.Бандеру та Р.Шухевича.

В.ТРІЩЕНКО,
голова Кіровоградської ОО КУН

СУСПІЛЬСТВО

МОВА І НАЦІЯ

Ретродискусія про Українську державу та її державну мову зразка дев'яностих років

Сергій ЯРМОЛЮК

Як не погодитися з шановним паном Новицьким, коли я особисто на тролейбусних зупинках у Києві частенько читаю: "Дінамо". Пробачимо неосвіченим сільським дядькам, перегнули палку, "изгнали русский язык" зі столиці, точніше, це так вони, дурненькі, думають, що "изгнали", сидячи на печі у своєму глухому селі, без телевізора та радіо. Пане Новицький, а англійську мову ніхто ж не "изгнал" ні зі столиці, ні з великих і маленьких українських міст та містечок? Вона прийшла сама. І Ви про це чесно написали і навели не менше прикладів англіцизмів: "Именно влиянием английского, который всюду, можно объяснить и "перлы", увиденные и услышанные совсем недавно... Не убоявшись косых взглядов, я стал спрашивать у пассажиров, "що це таке – атрактивні ціни"?.. Один на чистом "украинском" языке говорит: "Диви, яка глибока пенетрація!" Penetration – это "проникновение"." Так що, пане Новицький, знову винуваті сільські шотландські дядьки? Продовжуючи Ваш логічний ряд, можна написати: "Еще задолго до объявления независимости рыскали по славному граду Киеву фермеры в шотландских юбках, вскрывая опасные для Украины языковые происки северного соседа. Потому перво-наперво, как пырей с любимого огорода, не дающий произрастать полезным злакам (т. е. "рідній мові"), из обращения стали изгонять английский язык". Очевидно, не коректно, пане Новицький, безграмотність наших дітей через відсутність нормальної державної системи освіти й об'єктивні тенденції розвитку мови списувати на патріотично налаштованих сільських дядьків. Мабуть, німецькі дядьки по Росії вештались, і тому, як наслідок, нині в російській технічній термінології приблизно відсотків шістдесят слів німецького походження (наприклад, бухгалтер, штангенциркуль тощо). А шотландські дядьки, перебравшись з України до Німеччини, попрацювали там набагато успішніше, тому нині в німецькій пресі обговорюють такий феномен, як утворення нової молодіжної мови "денгліш". "Истинные ценители языка Шиллера и Гете бьют тревогу: немецкий язык переживает нашествие англицизмов. "Дэнглиш" – так именуется эта гремучая смесь немецкого с английским". На мій погляд, проблема не в дядьках у підкреслено вишитих сорочках. Вона полягає в тому, що мова, як живий організм, розвивається і змінюється. Вона запозичує нові слова з інших мов, змінюючи та підлаштовуючи їх до етнічних особливостей свого носія, своєї нації. І українська мова не є винятком, вона теж змінюється. Для прикладу читач може порівняти літературну українську мову часів Грушевського з нинішньою українською літературною мовою. Різниця є. Рано чи пізно донецька, галицька і полтавська говірки, добре присмачені англійськими запозиченнями, дадуть нову українську мову. І ніякі жорсткі канони літературної мови не втримають цей живий процес. Вважаю, що і донецьку говірку, саме говірку, а не етнічно чужу російську літературну мову, можна проголосити державною мовою України, оскільки вона частково віддзеркалює етнічні особливості українського народу.

Поки вдумливий читач разом зі старичками-політиками аналізують мою незвичну політичну ініціативу напередодні виборів, ми знову читатимемо "Історію України-Руси" академіка Грушевського: "Спільність культури, а в першій лінії спільність язика, що нащадків ріжних мас і племен вводила в індоєвропейську сім'ю, до певної міри обєднала їх і звела до одного етнографічного типу ще в індоевропейській, чи в праслов'янській правітчині. Дальше відокремлення на новій території і спільне переживання всяких ґеографічних, політичних і культурних впливів, фактів і пригод продовжувало далі сей процес споювання в одностайну етнічну масу тих ріжнородних поколінь, тих поодиноких племен, вигладжуючи спільністю матеріального побуту, одностайністю історичного і культурного виховання старі етнічні відміни, будуючи національну одностайність над колишньою антропольоґічною та етнічною ріжномастністю". Отже, що ще нас об'єднує як громадян? Спільність матеріального побуту: ми вміємо багато працювати, хочемо жити гарно і заможно, маємо свою історію, культуру, національну кухню, більшість із нас сповідують православну віру. Маємо ще багато хорошого, що набулося в результаті спільного проживання на одній території. Своїм вихованням, побутом, культурою та історією ми вирізняємося з-поміж держав-сусідів. Усвідомлення кожним індивідуумом приналежності до культури тієї держави, в якій він проживає, є другою і беззаперечною умовою існування цієї держави.

Національність "українець" – це, на мій погляд, більшою мірою поняття етнічне, а не расове. Українці ідентифікуються за українською мовою, національною культурою, побутом, набутими звичками, християнською релігією тощо. На превеликий жаль, це і є ахіллесовою п'ятою українців як нації, оскільки втрата мови призводить до втрати національної ідентичності. З іншого боку, найбільш розвинуті країни Західної Європи, зокрема Франція, Великобританія, переходять чи вже повністю перейшли (?) на український зразок трактування поняття національності, починаючи довгий у часі "процес споювання в одностайну етнічну масу тих ріжнородних поколінь, тих поодиноких племен, вигладжуючи спільністю матеріального побуту..." (М.Грушевський). Париж переповнений чорношкірими африканцями, арабами. Усі вони вважають себе французами, оскільки вільно володіють французькою, знають і поважають культуру та звичаї автохтонного (місцевого) французького населення, з повагою ставляться до державних символів і державних інститутів влади.

На мій погляд, ми повинні остаточно перейти до західних зразків трактування слова "українець", так званого "citizen" (житель), і повністю відмовитися від етнічного, національного розуміння цього слова. Отже, українець – це індивідуум, який проживає на території України, мінімально володіє державною мовою як другою, щоб мати змогу вступати в правові зносини з державою, знає та поважає українські звичаї, культуру та історію, є патріотом своєї держави та поважає її національні символи. Якою мовою чи говіркою, донецькою чи галичанською, говорить українець, яке у нього генетичне походження, до якої церкви він ходить, нікого не повинно цікавити – ні Українську державу, ні її громадян.

Стурбована пенсіонерка з Одеси, журналіст Наталія Сімісінова, пише: "Но что будет с нашими детьми и внуками? Президент где-то сказал, что народ свыкнется. Старики перемрут, молодежь вынуждена будет, чтоб пробиться в жизни, учить язык титульной нации. Сомневаюсь, что это произойдет быстро. Несколько поколений будут жить в условиях языковой дискриминации. Как когда-то негры в Америке". (газета "2000", № 8 (450), 2009) Так, вельмишановна пані Сімісінова, Ваші діти й онуки змушені будуть вивчити державну мову України, щоб не відчувати дискримінації як громадяни держави Україна, так як "когда-то очень давно негры в Америке" вивчили англійську, так як Ваші земляки-одесити, що емігрували до США, складають обов'язковий іспит TOEFL (Test of English as a Foreign Language) на знання англійської мови як державної. Зауважте, другої іноземної мови, а не першої рідної національної. Відчуваєте різницю? Усі одесити, які успішно склали іспит TOEFL, упевнені в щасливому майбутньому своїх дітей та онуків, за що щиро поважають свого американського президента. Оскільки Ви, Ваша мама, Ваші діти, очевидно, не маєте бажання "потихоньку уезжать", пропоную хоча б на декілька сантиметрів наблизитися до стандартів життя "американських одеситів", закласти невелику цеглинку у фундамент міцної держави Україна, допомогти своїм дітям й онукам вивчити українську мову як державну, а старенькій мамі написати довідку для пенсійного фонду. "Почему мою маму, которой 81 год, в пенсионном фонде заставили пять раз переписывать какую-то дурацкую справку, потому что она все время делала ошибки, а заполнять надо было на украинском?" У тому, що Ви особисто як професійний журналіст бездоганно володієте українською мовою, я впевнений.

Чому ж ми так погано живемо? Відповідь знову шукаємо у праці академіка Грушевського: "Ряд дуже визначних і безсторонніх фільольогів признавав її (український язик, прим. автора) осібним язиком, як з другого боку не бракує й тепер фільольоґів, що признають її тільки нарічем. Лінгвістична близькість до сусідніх народів – великоруського й польського не раз давала привід навіть заперечувати істнування й права на самостійний культурний і політичний розвій українського народу. Такі голоси давали й навіть досі дають себе чути з польської і великоросійської сторони. Вони представляли українську народність тільки провінціалізмом народности польської чи великоросийської й хотіли бачити в ній тільки просту етноґрафічну масу, яка має служити будівляним матеріалом для нації польської чи великоруської. Розуміється, в основі таких поглядів лежали мотиви чисто політичної натури – вони були випливом національного егоїзму народностей, що маючи перевагу на певних частях української території, хотіли б задержати українську народність в служебній ролі на завсіди". Так, ми дійсно довго були і залишаємося генетичним матеріалом для наших сусідів. Ще до академіка Грушевського українці залюднили Кубань, у радянські часи – Сибір і Казахстан, за роки незалежності дозалюднили Росію, освоїли польські землі і дійшли аж до Португалії та Іспанії. Так активно попрацювали, перевиконали план із розселення, що нещодавно російський уряд видав розпорядження про примусову депортацію зайвих українських робітників на історичну батьківщину – в Україну. Схоже на те, що всі наші сусіди-держави, далекі і близькі, свідомо і підсвідомо хочуть "задержати українську народність в служебній ролі" назавжди і використовують із цією метою будь-які методи. Отже, завдання "дружніх нам" держав – підтримувати весь український народ у зародковому, додержавному стані і не дати йому змоги остаточно сформувати сильну державу.

Нашим радянським пенсіонерам, старичкам-політикам хочу відкрити секрет Полішинеля. Нового Радянського Союзу ніколи більше вже не буде, а отже, на території України не буде сильних державних інститутів, хорошої державної освіти, безкоштовної державної медицини радянського зразка. Якщо лояльні до Росії Казахстан і газобезтрубна Білорусія за сімнадцять років не спромоглися утворити de novo Радянський Союз, то виникає наївне запитання: а чи взагалі Росія хоче утворити Новий Радянський Союз? А якщо ні, то що ж тоді гіпотетично потрібно Російській Федерації разом з Європейським Союзом? Схоже на те, що всім нашим цивілізовано-західно-демократичним і деспотично-східно-авторитарним сусідам-державам вигідно мати на території України аморфне, внутрішньо слабо кероване, без національних пріоритетів, корумповане, слабке державне утворення як джерело робочої сили, сировини, продукції екологічно брудних виробництв (велика хімія, металургія) і місце зберігання токсичних речовин. Ми – так звана держава-outsousing (з англ. outsousing – залучення зовнішніх ресурсів для вирішення власних проблем). Потрібні робітники – візьмемо з outsousing, а якщо криза, спад виробництва – повернемо в резервацію, у гетто.

"До чого ж тут державна мова?" – резонно запитає пан Жирнов. У всьому світі матеріальне благополуччя державних людей – викладачів, лікарів, науковців, митців – прямо пропорційно залежить від потенціалу держави, громадянами якої ці люди є. Злиденна держава – злиденні зарплати викладачів, лікарів, науковців, військових, як російськомовних, так і україномовних. Схоже на те, що тільки представники інтелектуальної еліти кровно зацікавлені в сильній Українській державі.

Як нам не дають будувати сильну українську державу? Основні удари спрямовуються на державну мову як основний засіб управління та комунікації будь-якої держави. Як говорять росіяни, "и дураку понятно": якщо сьогодні донецька говірка стане державною мовою, то завтра на Закарпатті виникне потужний рух за надання русинській мові статусу державної. Дві державні мови – це так цивілізовано, так добре, відповідає приписам Європейської хартії регіональних мов або меншин. А краще хай буде три, чотири державні мови, щоб був повний бардак у державному управлінні, щоб чиновники крали ще більше і вистачало всім – і російськомовним, і україномовним, і на Заході, і на Сході.

Потужні удари наносяться по українських звичаях, традиціях, національних особливостях. Непомітно на різних так званих "квартальних" шоу втокмачують у голову пересічному українцеві, що він – салоїд-придурок, нуль, ніщо, що він гекає, мова його – суржик, донецьке чи галицьке наріччя. Спостерігаєш, як смачно українські міщани, як мазохісти, "щоквартально" сміються самі над собою. Думаєш: а може, і дійсно вони салоїди-придурки? Паралельно над українською культурою, освітою проводиться експеримент на виживання, оскільки українським малокультурним і малоосвіченим чиновникам і помаранчевоголубим депутатам різного рівня будь-яка культура, російська чи українська, апріорі не потрібна. І завершальний удар наноситься по українських національних символах. Тут, як кажуть, коментарі зайві. Слава Богу, хоч футбол і бокс Кличків зберігають на мінімальному рівні повагу до національних українських символів. Наших державних топ-менеджерів розводять як лохів: то одному гетьманську булаву пообіцяють, то іншому. А їм, таким розумним, і не второпати, що ніколи їхні західно-східні закордонні покровителі не допустять, щоб був єдиний сильний гетьман в Україні. На "лукашенківські" граблі ніхто з них вже не наступить.

Отже, колеги-інтелектуали, викладачі й лікарі, науковці й митці, україномовні й російськомовні, росіяни й українці, схоже на те, що "спасение утопающих – дело рук самих утопающих". Ми зобов'язані формувати громадську думку на захист атрибутів Української держави, державної мови, менше прислухатися до "вражеских голосов" із-за кордону, як східного, так і західного, і частіше як сидорову козу ганяти наших політиків на вибори. Може, у них нарешті гроші закінчаться, і вони, щоб зекономити, дійсно почнуть виконувати свої обіцянки?

Закінчення. Початок у минулому числі.

У СВОЇЙ ХАТІ – СВОЯ ВІРА

УКРАЇНЦЯМ – УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ!

Пропонуємо читачам інтерв'ю з настоятелем церкви Миколи Чудотворця УПЦ КП Іоаном (Тащиним), яка знаходиться в Шевченківському районі міста Києва. Як уже повідомлялось, щодо церкви була вчинена спроба її рейдерського захоплення попами УПЦ МП. Настоятеля Іоана я зустрів у невеликій каплиці, яка розташована поруч з церквою, під час приготування до чергового богослужіння.

– Доброго дня пане Іване. Щиро вітаю Вас з Великодніми святами. Розкажіть коротко про історію будівництва храму та спробу його захоплення.

– Церква Миколи Чудотворця є частиною меморіального комплексу, присвяченого жертвам Чорнобильської трагедії. Замовником зведення цього комплексу була Шевченківська у місті Києві районна держадміністрація. У 2004 році після встановлення на церкві хрестів вона була освячена Патріархом Київським та всієї України-Руси Філаретом, після чого до церкви потягнулась громада та почались богослужіння. На жаль, закінчити добудову не вдається й дотепер, хоча залишилось небагато. Кілька місяців тому до Шевченківської РДА звернулася якась приватна фірма, яка зобов'язалася виділити кошти на добудову церкви з подальшою її передачею до УПЦ МП. Шевченківська РДА, не порадившись ні з громадою церкви, ні зі мною, вирішила задовільнити звернення фірми та підписати з нею угоду. Незабаром церква була захоплена. Не маючи власної громади, до церкви, за підтримки зграї російських казаків, увійшли попи УПЦ МП. За тиждень представниками КУН, УНСО, Тризубу церкву було звільнено. Але на місце події прибула міліція, яка силою доправила українців до райвідділку міліції. Ось така історія.

– Яка ситуація з церквою нині? Що потрібно зробити, щоб повернути її вірянам УПЦ КП?

– Наразі церква зачинена. Богослужіння не проводяться. Церковна українська громада натомість відвідує каплицю, яка стоїть поруч. Як мені відомо, приватна фірма вже воліє відмовитись від цієї афери, а Шевченківська РДА готова до кроків у бік порозуміння з українською громадою. Все це поки що за неофіційною інформацією. Поживемо – побачимо. Але напевно одне – загарбники не чекали такого рішучого спротиву.

– Чи можливе було захоплення церкви без попереднього узгодження з місцевою владою та міліцією?

– Звичайно що ні! Райдержадміністрація, районна міліція, приватна фірма та попи УПЦ МП – ланки одного ланцюга. На основі чого вони всі порозумілися – залишається лише здогадуватися. До речі, про ту злощасну угоду мені стало відомо лише через два місяці після її підписання, вже перед самим захопленням церкви. Отже, припускаю, що два місяці загарбники планували кроки.

– Пропоную перевести діалог в інше русло. Приблизно яким є співвідношення православних церков КП та МП в Україні та в Києві зокрема? Чи відповідає воно співвідношенню українських та російських громад? Чи є така державна структура, яка контролює таке співвідношення?

– Почну з останнього. Така структура є. Це державний комітет. Щось більше про цей орган сказати не можу, бо жодним чином не відчуваю його присутність. Тепер про співвідношення. В Києві десь 1 до 5. Тобто на одну церкву КП п'ять церков МП. По Україні таке співвідношення ще гірше. На Сході та Півдні країни є райони, в яких немає жодної української церкви.

– Ваше бачення такої щільної присутності УПЦ МП в Україні? Це релігія чи геополітика?

– І те, й інше. Звичайно, на моє переконання, є в парафіях УПЦ МП священики, які жодного відношення до політики та геополітики не мають. Вірю, таких більшість. Але є й інші, мета яких втримати душі українців у сфері впливу УПЦ МП, у сфері впливу Росії. Скажіть мені, як розцінювати агітацію за біло-блакитного кандидата в президенти в 2004 році, що її проводили попи МП в своїх церквах? А для чого в Києві аж стільки церков МП? Не маючи достатньо церковних громад, вони й далі будують та захоплюють! Відчувається присутність центру, який керує цим процесом. Тож маємо серйозно замислитись – доки не пізно!

– Беручи до уваги зазначене, чи є надмірна кількість церков МП в Україні загрозою для її безпеки? Чи повинна держава стояти осторонь цих процесів, як це відбувається зараз, чи регулювати їх?

– Та певна річ, що є! На моє переконання, держава не має права стояти осторонь. Захищаючи власну безпеку, держава має регулювати релігійні справи, власне як і всі інші. Можливо, найвищі державні діячі, та взагалі люди, ще недостатньо перейнялися важливістю релігійного питання, яке буде відігравати все більшу роль у суспільних відносинах. Наведу приклад ролі держави у створенні Грузинського Патріархату Православної Церкви. Свого часу особисто Сталін дав на це добро, тому що сам був грузином.

– Як ставитесь до ідеї об'єднання всіх православних церков в Україні та створення Української Помісної Православної Церкви? Наскільки реально це в сьогоднішніх умовах?

– Ставлюсь дуже позитивно. Більше того, бачу цей шлях як єдиноправильний. Це зніме усі протистояння між православними. В незалежній Україні буде власна єдина незалежна православна церква. Але знову ж таки – хто має об'єднувати? Моя відповідь – Українська держава. На теперішній час, на жаль, це ще нереально насамперед через шалене несприйняття цієї ідеї більшою частиною УПЦ МП, керованою з Москви. Уявіть, що в Україні близько 15.000 церковних громад УПЦ МП, тоді як в усій Росії – 17.000 громад РПЦ. Тепер співставте території та кількість населення. Уявляєте, який шматок втрачає РПЦ? Майже половину. Кажу про несприйняття саме більшою частиною, бо знаю, що це питання крок за кроком знаходить розуміння у, так би мовити, проукраїнської частини УПЦ МП. Знаю, що багато священиків МП усвідомили необхідність існування незалежної України. Чого лише варте визнання Предстоятелем УПЦ МП Володимиром Голодомору 30-х років як акту геноциду проти українського народу.

– Як думаєте, з якою метою здійснить свій візит новообраний Патріарх РПЦ Кирило в Україну?

– Патріарх Кирило представник жорсткої лінії в РПЦ. Тобто лінії на недопущення реформ тощо. Оскільки в Росії, на відміну від України, Церква, як і усе інше, повністю підконтрольна державі, то без згоди Кремля його ніколи б не обрали Патріархом. Отже, якої лінії він буде дотримуватись у своїй діяльності, відомо. Це лінія кремлівська. Годі й сподіватись на заяву про згоду щодо створення УППЦ під час візиту в Україну. До речі, хочу зазначити, що події навколо захоплення церкви Миколи Чудотворця в Києві дивним чином збіглися з інтронізацією Кирила в Москві.

– Про що ми маємо заявити Патріарху РПЦ Кирилу під час його візиту в Україну?

– Маємо рішуче заявити про припинення політичної діяльности частини УПЦ МП на користь проросійських партій та блоків, про припинення антиукраїнської та антидержавної діяльности, про припинення практики захоплення земель та церковних споруд. Накінець, маємо заявити про тверде бажання створити незалежну Українську Помісну Православну Церкву.

– Пане Іване, які завдання ставите перед собою особисто в повсякденній роботі? Що бачите найголовніше в діяльності Вашої церкви?

– Найголовніше – щоб людина усвідомила, для чого живе, що є тимчасове, а що є вічне, та зробила вибір на користь останнього. Для цього потрібно частіше відвідувати українські церкви та спілкуватися з Богом. Моя мета наразі – якнайшвидше повернутися до церкви Миколи Чудотворця та відновити там богослужіння.

– Дякую Вам за інтерв'ю! Бажаю здійснення Вашої мети, міцного здоров'я та наснаги!

Підготував
Володимир МАНЬКО,
голова Голосіївської РО КУН
в м. Києві

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВЕЛИКОДНЯ СПОВІДЬ УКРАЇНЦІВ

Все це не політика, а наслідок віри християнського народу. Кожен віруючий християнин душею відчуває, що з українською владою давно коїться щось не те. Ніби щось пороблено чи введено у спокусу гріха цілу націю, і вона безвольно і приречено спостерігає цілеспрямоване руйнування християнського духу влади – її єдности й персоніфікованости. Руйнує штучно накинуте нам уявлення про демократичну владу, яка ніби-то ділиться на "три гілки", між якими має бути врегульований Конституцією "розподіл повноважень". Це не що інше, як інформаційна модель "руїни від лукавого" . Спочатку виокремлення і формальний поділ єдиної державної влади на складові частини, потім перетворення їх у нашій уяві на окремі конкуруючі державні інститути. А далі ми, мов заворожені, спостерігаємо, як розділена в собі влада сама себе поборює. Так само приречено спостерігали українці за боротьбою козацької старшини з верховним гетьманом, повторювали ту саму помилку за Центральної Ради, те саме відбувається і зараз. У людському вимірі жертвою насамперед стає людська гідність, духовна воля. Ми терпимо таку владу, і в цьому наш гріх християнського маловір'я.

Хто ж ініціював код "руїни", перший почав говорити про "незалежні гілки влади" і парламентську республіку? Це політики, інфіковані комуністичною антихристиянською ідеологією. Хто відверто зневажає інститут президентства? Вчорашні і перереєстровані комуністи і комсомольці, що опинилися в парламенті й на важливих державних посадах. Факт прийняття парламентом постанови про відзначення ювілею комсомолу лише зайвий раз підтверджує висновок – більшість політиків у парламенті особисто не керується цінностями християнства. Навіть етнічні українці, які безжально топлять в болоті українців з іншої фракції чи українця-президента, теж не мають християнської віри, бо написано: "Хто брата свого не любить, того віра неправдива".

Отже, влада-система у більшости своїх представників не шанує християнських цінностей, не має почуття поваги і жалю до народу, тому намагається спокусити народ до гріха зневіри за допомогою підконтрольних ЗМІ. Людей втягують в інспіроване протистояння "гілок влади", заохочують публічне хамське ставлення до інституту президентства, позбавляють надії змінити владу шляхом голосування на виборах.

Не ввести у спокусу, щоб не дати громадян на поталу диявола, – це головне завдання влади, яка шанує християнські цінності. Бідна і беззахисна людина, яка не має змоги заробити на прожиток, довести своє право у суді, позбавлена реальної можливости змінювати людей у владі – поволі деградує в зневірений і непередбачуваний натовп. Цей натовп може вибухнути силою протесту, а може остаточно втратити віру і нервово вкорочувати собі вік роботою, телевізором і пиятикою, смертельно заздрячи сусідові і маючи видимого ворога – свого ближнього. Влада над таким народом завжди нагадуватиме кризове метання біля ніг першого-ліпшого хазяїна. Якого? А владі без віри не видно, вона не від Бога і стає жертвою сильних світу, що пригинають її до землі. Щойно бідний народ доробиться і вдихне повітря волі, потягнеться душею до істинної віри, десь візьметься нове лихо... І так без кінця пекельні муки християнського народу, що терпить над собою владу не віруючих в Христа зверхників. ... Хтось називає це кризою, хтось руїною, але перед Великоднем українська гординя повинна відійти, щоб ми побачили власний гріх відповідальности за обрану владу і особистий гріх українця проти власної української природи, гріх нелюбові до українця як ближнього свого. Справжній християнин ніколи не втрачає віри в те, що український Великдень буде, і настане він всупереч гріхопадінню політики. Достатньо кожному з нас чесно і ревно виконувати щодня і щогодини нашу християнську заповідь: "Українці – любіть Українців!" . Варто написати ці слова на українському прапорі – це об'єднає державу і націю.

Володимир ФЕРЕНЦ,
м.Івано-Франківськ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ

Історична записка з приводу анафеми на гетьмана Івана Мазепу

Митрополит ДИМИТРІЙ (РУДЮК)

"Після того Войнаровський подав виказ грошей, що були в Будинцях, який не зберігся. Старшина уклала ось такий виказ особистих видатків Мазепи, що зберігся в її пам'яті від дванадцятьох років:

1) позолочення бані Печерської лаври Успенської великої церкви – 20,500 дукатів;

2) мур довкола Печерського монастиря і церков тощо – 1 млн.;

3) великий дзвін і дзвіниця до Печерського монастиря – 73,000 золотих;

4) великий срібний свічник для Печерської лаври Успенської великої церкви – 2,000 імперіалів;

5) золота чаша і така ж оправа Євангелія для неї – 2,400 дукатів;

6) золота митра для неї – 3,000 дукатів, поминувши прикраси і пожертви для неї;

7) позолочення бані митрополичого Софійського собору в Києві – 5,000 дукатів;

8) золота чаша для нього – 500 дукатів;

9) віднова його – 50,000 золотих;

10) церква Київської (Могилянської) колегії з гімназіями й ін. – більше ніж 200,000 золотих;

11) соборна церква св. Миколи Київського з монастирем тощо – більше ніж 100,000 золотих;

12) віднова (соборної) церкви монастиря св. Кирила за Києвом – більше ніж 10,000 золотих;

13) вівтар у Межигірському монастирі – 10,000 золотих;

14) фундація новозбудованого єпископського (Вознесенського) собору в Переяславі з монастирем тощо – більше ніж 300,000 золотих;

15) церква в Глухові (мурований Успенський собор Глухівського монастиря) – 20,000 золотих;

16) рефектар (трапезна) Густинського монастиря – 10,000 золотих;

17) рефектар (Лубенського) Мгарського монастиря – понад 8,000 золотих;

18) церква св. Тройці в Батурині – понад 20,000 золотих;

19) незакінчена церква св. Миколи в Батурині – 4,000 золотих;

20) монастирська (Покровська) церква в Дігтярах (Дігтярівці) – 15,000 золотих;

21) монастирі Бахмацький, Каменський (Успенський), Любецький (Антоніїв), Думницький (Різдва Богородиці) з церквами тощо – невідомо скільки;

22) віднова (Борисоглібського) кафедрального монастиря в Чернігові – 10,000 золотих;

23) докінчення будови (монастирської соборної) церкви св. Тройці там само – 10,000 золотих;

24) Макошинський монастир із церквою св. Миколи – понад 20,000 золотих;

25) на відбудову монастиря св. Сави дав у Батурині архимандритові, пізнішому патріархові – 50,000 золотих;

26) на докінчення будови цього ж монастиря й до інших місць Палестини вислав тому ж патріархові – 30,000 дукатів;

27) чаша з чистого золота, лампа та срібний вівтар для Божого Гробу – 20,000 золотих;

28) срібна рака з п'ятьма срібними свічниками на мощі св. Варвари – 4,000 імперіалів;

29) вівтар для церкви у Вільні – 10,000 золотих;

30) підмога православію на руки луцького епископа Жабокрицького – 3,000 золотих;

31) Євангелія в арабській мові на руки александрійського патріарха – 3,000 золотих;

32) Дерев'яні церкви: чернігівська св. Івана Євангеліста з вівтарем – понад 5,000 золотих;

33) дві батуринські, Воскресенська й Покрови Богородиці з приналежностями – понад 15,000 золотих;

34) в селі Прачі – понад 15,000 золотих;

35) св. Івана Хрестителя в Рильську – 2,000 золотих.

Старшина не могла підрахувати щедрих Мазепиних пожертв на милостині монастирям, церквам, митрополитам, архиєпископам, єпископам, архимандритам та іншим духовним особам Греції, Палестини, Молдавії, Волощини, Сербії, Болгарії, Польщі й Литви, а в самій Україні – чужинцям, духовній старшині, різним церквам, українським монастирям, ченцям, студентам і бранцям, але знала, що за 23 роки свого гетьманства давав Мазепа щороку 1,000 золотих на київських бурсаків і 500 золотих Густинському монастиреві. За душу покійної гетьманової роздав монастирям і церквам руками канцеляриста Войцеховича 20,000 золотих, за визволення князя Четвертинського 3,000 золотих, на запис Печерському монастиреві 180,000 імперіалів...".

Продовження.
Початок у числах 14,15.

Один з дослідників доби Івана Мазепи, професор Олександр Оглоблин, продовжуючи аналіз меценатської діяльності гетьмана, зазначає: "Ще важче подати докладний реєстр усього того багатства й великого мистецтва, у вигляді ікон, хрестів, чаш та іншого начиння, митр, риз, дзвонів, богослужбових книг – зроблених, оправлених, оздоблених у золоті, сріблі, дорогоцінному чи коштовному камінні, парчі, оксамиті, брокаті, шовку, що ним гетьман щедро обдаровував православні святині не лише України, а й інших країн Сходу і Заходу... Навіть вороги (Петро І) визнавали, що Мазепа "великий строитель был святым церквам".

Чимало мистецтвознавців працювало над дослідженням мазепинського барокового стилю побудови соборів та церков. Серед них – дослідник церковної архітектури і старовини Федір Ернст. Він подає наступну характеристику грандіозного мазепинського церковного будівництва: "Передусім визначалися великі соборні та монастирські церкви, в яких дослідник бачить відродження візантійських традицій, власне, практики будування церков у часи Київської держави, що черговий раз свідчить про те, що діячі українського бароко свідомо вважали себе наступниками тієї держави та її традицій у мистецтві".

Знавці мазепинського бароко переконливо доводять, що архітектори під керівництвом Івана Мазепи виявляли неабияку приязнь до типових київських храмів давньої князівської держави. Козацька інтелектуальна еліта усвідомлювала, що саме вона постає безпосереднім і прямим нащадком князів-будівничих Київської Руси-України. "У свідомості не лише українців, а й іноземців такі храми асоціювалися з часами стародавньої слави. Тут усе нагадувало відвідувачам про те, що вони живуть на землі давніх "монархічних", точніше, великокнязівських традицій". Цю ідею можна простежити на прикладі побудови Троїцького собору в Чернігові.

Гетьман Іван Мазепа ніколи не хотів понизити роль самого Києва як другого Єрусалима. Саме тому він не надавав великого значення розбудові гетьманської столиці. Батурин, за всіма ознаками, був для ясновельможного пана гетьмана саме військовою резиденцією, яка мала усе необхідне для виконання гетьманських повноважень. У добу свого гетьманування Іван Мазепа реалізовував зі своїми однодумцями почесну місію перетворення Києва на другий Єрусалим. Місто виблискувало золоченими банями відновлених соборів. "Райськими місцями" називав Київ московський священик Іоан Лук'янов у своїх нотатках 1700 року.

У Києві Мазепою відбудовано такі церкви: свв. мучениць Софії, Віри, Надії й Любові (1689), Петропавлівську (1691), Різдва Іоана Хрестителя з дзвіницею (1691), прп. Варлаама (1691), Борисоглібську (1692), Іллінську (1692), св. Катерини (1690-ті), Петропавлівську трапезну (1694) Трьохсвятительську Василівську з 1695 р., Різдва Богородиці (1696), Троїцьку (бл. 1696), Воскресенську (1698), Феодосіївську з теплим вівтарем на честь вмч. Іоана Воїна (1698), Воскресенську (1698) з вівтарем в ім'я свв. апп. Петра і Павла, Всіх Святих (1696-98), Миколаївську лікарняну (кін. 1690-х), трапезну Покрови Богородиці (кін. 1690-х), Хрестовоздвиженську (1700), Онуфріївську (1698-1701), Іоана Кущника (1698-1701), Спаську трапезну (1696-1701), Вознесенську (1701-05); муровані собори:

Троїцький Києво-Кирилівський (1695), Миколаївський (1690-96), Богоявленський (1693), Софійський (1697-1700), Георгіївський (1696-1701), Успенський (1690-ті); триярусну дзвіницю та мури Софійського монастиря (1699-1707), мури Києво-Печерської лаври (1698-1701), триярусну дзвіницю Пустинно-Миколаївського монастиря (друга пол. 1690-х).

Мазепа наполегливо працював над тим, щоб надати Києву вигляд сучасного європейського міста. Він впорядкував київські вулиці, обніс кам'яними мурами Софійський собор та Печерську Лавру, поновив вали на Подолі, реставрував ратушу.

Гетьман багато дбав і про українську освіту, зокрема про Києво-Могилянську академію. Свого часу навіть сама академія носила назву Київської Могилянсько-Мазепинської. Мазепа сприяв тому, щоб надати колегії статусу академії. Як зазначав її ректор, майбутній митрополит Київський, Йоасаф Кроковський: "Це було уряждення та утвердження колишніх шкіл". Ясновельможний пан гетьман своїми універсалами не раз відстоював права Братського Богоявленського монастиря з академією на землі й маєтки.

Подбав гетьман і про Чернігівський колегіум, відкривши його разом з архиєпископом Іоаном Максимовичем. Про це докладно розповідає праця Антонія Стаховського "Зерцало від писання Божественного". Майбутній церковний ієрарх сподівався, що "ранкова зоря волі гетьмана" покеруе навчальний заклад "в сонце", що означало: з допомогою гетьмана "вищої мудрості день його ласку вчує", отже школа стане носієм вищих наук.

Дбав Мазепа і про збереження національних пам'яток, які знаходилися в загрозливому стані. 1701 року до Вознесенського кафедрального собору Переяслава ним було передано рукописне Пересопницьке Євангеліє (1556-61), привезене з Волині. На нижньому полі 2–7 аркушів є такий напис: "Сіє Євангеліє прислано и дано єсть от ясновельможного єго милости пана Іоана Мазепи, войск его царського Пресветлого Величества Запорозких обоих сторон Днепра гетмана и славного чина святого апостола Андрея кавалера, от престола Переяславского єпископського, котрий от его ж ктиторской милости создан, отновлен и драгоценними утвари церковними украшен, при преосвященном єпископе Захарии Корниловиче, року 1701, 17 апреля". Саме на цій давній українській рукописній реліквії присягає сьогодні Президент України, коли вступає на посаду глави держави.

Іван Мазепа, будучи високоосвіченою людиною, подбав про розвиток вищої освіти в Україні та назавжди закарбував своє ім'я в історії нашої держави, як дійсно просвічений володар і меценат.

Трагедія гетьманської столиці Батурина

За більш як століття свого існування (1648–1764) українська Гетьманщина мала чотири офіційні столиці: Чигирин, Гадяч, Батурин і Глухів. З них Батурин був столицею Гетьманщини найдовше – понад півстоліття. Вперше це місто згадується наприкінці XI століття, після Любецького з'їзду князів. Тоді на місці майбутньої столиці з'явилося городище. Восени 1239 року воно було зруйноване монголо-татарами і на цьому місці надовго запанувала пустка. Місто відродили у 20-х роках XVII століття. 1648 року Батурин стає сотенним містом Чернігівського, а з 1649 – Ніжинського полку. 1669 року гетьман Дем'ян Многогрішний переносить до Батурина столицю Гетьманської України. Найбільшого розквіту Батурин здобув за часів гетьманування Івана Мазепи. На зламі XVII–XVIII століть місто мало територію близько 100 гектарів, а його населення становило близько 20 тисяч (цікаво зазначити, що у Києві проживало тоді 15 тисяч мешканців). За Івана Мазепи Батурин швидко перетворюється не тільки на столицю, а й на центр духовної культури. В ньому було збудовано п'ять кам'яних та дерев'яних храмів, серед яких головний – Троїцький собор. За пропозицією Київського митрополита Варлаама Ясинського 1692 року в гетьманську столицю до церкви Святої Тройці був поставлений його намісник, з особливим статусом: протоієрей "первый по киевской протопоп, чести ради гетманской, яко же и киевский первый, чести ради столицы первобытной самодержавцев российских".

Батурин було зруйновано і спалено московськими військами під командуванням Олександра Меншикова 2 листопада 1708 року. Як тільки російська сторона дізналася про "зраду" гетьмана Івана Мазепи, відразу вирушила на гетьманську столицю. Петро І, посилаючи листа до Меншикова, намагався його перестерегти від шведської армії, яка стала також рухатися у напрямку Батурина: "Сей день и будущая ночь вам еще возможно трудитца там, а далее завтрашнего утра, ежели чего не делано, бавитца вам там опасно".

Як же "трудився" і "бавився" Меншиков у Батурині?

"За дві години, – пише історик Сергій Павленко, – переважаючі удвічі – утричі війська Меншикова завершили навальний наступ. Руїни та згарища п'яти батуринських церков виразно свідчать, що в них на якийсь час знайшли прихисток оборонці, але озлоблені стрільці не спинялися навіть перед православними святинями – розбивали двері, закидали у вікна факели".

Далі буде.

позиція

ЗАЛИШАЮСЯ СОБОЮ

або

Якби Яворівський їздив на метро

Нещодавно молода письменниця, член Конгресу Українських Націоналістів Анна Багряна подала заяву про вихід зі складу Секретаріату НСПУ. Про причини такого кроку, а також про ситуацію довкола Національної спілки письменників України, А.БАГРЯНА ділиться думками у своєму інтерв'ю.

– Аню, Ви вийшли зі складу Секретаріату НСПУ, де, наскільки мені відомо, були наймолодшим за всю історію Спілки секретарем і займалися роботою з молодими письменниками?

– Так, я написала голові Спілки заяву на вихід із Секретаріату. Це цілком свідоме рішення. Почалося все раніше. На початку цього року під прикриттям так званої "кризи" було ліквідовано посаду секретаря по роботі з творчою молоддю, тобто Голова НСПУ мене попередив, що в березні я залишуся без роботи. Я вислухала "плач Яворівського" про те, яка скрутна у Спілці ситуація, і про те, що, крім мене, немає більше кого "скоротити", бо решта посад є набагато важливішими від моєї. Секретарем мене обрала Рада НСПУ восени 2006 року, отже, в Секретаріаті я могла залишатися на громадських засадах до того моменту, поки Рада не переобере секретарів. Але після свого звільнення я вирішила, що мені у тій компанії робити нічого. Тому написала у заяві, що не погоджуюся з політикою чинного керівництва Спілки, а відтак не бажаю плямувати своє ім'я.

– Що Ви мали на увазі під словом "політика"?

– Під "політикою" насамперед мала на увазі суто моральні речі. А щодо спілчанського майна, то я, на жаль, не компетентна у економічних питаннях, а тому не можу нічого про це говорити. Більшість людей думає, що секретар НСПУ обов'язково має бути посвяченим у всі таємниці і причетним до усіх рішень Голови чи його заступника з економічних питань. Повірте, мене до такої інформації ніколи не допускали. Мої обов'язки зводилися до роботи з молодими авторами, і мені ця робота дуже подобалася.

– Де Ви працювали до того, як стали Секретарем Спілки?

– Нещодавно Яворівський мене трохи розсмішив, сказавши, що я прийшла до спілки як "звичайна Аня Багряна", яка вже у Спілці виросла у особистість. Хочу нагадати шановному Голові, що я не просилася на роботу до Спілки і кілька разів відмовлялася від такої його пропозиції. На той час я займала три серйозні посади: виконуючого обов'язки голови Київської організації Конгресу Українських Націоналістів, головного референта з питань культури Головного проводу КУН, а також Голови Всеукраїнської Ліги українських жінок. Остання моя посада була на громадських засадах, але для мене було за честь керувати організацією, яку створила світлої пам'яті Слава Стецько і якою багато років керувала легендарна жінка-героїня – зв'язкова Романа Шухевича пані Дарія Гусяк. Ліга нараховувала стільки ж членів, як і Спілка письменників. Отже, Яворівський не підібрав мене зі смітника. Це по-перше. По-друге, коли вже Рада обрала мене секретарем і я прийшла працювати у штат НСПУ, я була два роки членом Спілки, мала три видані поетичні збірки, багато публікацій і певний авторитет у літературних колах. Пан Володимир каже правду, що я виросла як письменниця за час роботи у Спілці. Але те, що я "росла" і перейшла з поезії на прозу – природно для амбітної творчої людини. Думаю, тут місце роботи значення не має. Коли мій перший роман здобув три перемоги (жодна з яких не має відношення до спілчанських грошей) і вийшов друком у видавництві "Факт", у Спілці мене ніхто навіть не привітав. До себе, як до письменниці, я не відчула підтримки з боку керівництва. Навпаки, їх відверто дратували мої успіхи.

– Але, працюючи у Спілці, Ви встигли кілька разів побувати за кордоном...

– Це окрема тема. Одного разу мене запросили поляки – від Товариства Польських письменників. Це була суто творча поїздка за власні кошти. Але потрібно було відпроситися з роботи на кілька днів. Що мені тоді влаштували Яворівський з Кримом!.. Вони не хотіли мене відпускати до Польщі, бо чомусь їм здалося, що я їду до їхніх "ворогів", з якими буду вести таємний зговір проти них... Я сказала, що візьму відпустку і поїду презентувати свою двомовну книжку, але у відповідь почула, що навіть під час відпустки я – найперше секретар Спілки, а вже потім – письменниця. Тобто моє секретарство було для мене ніби клеймом і я, на думку голови Спілки, не мала права представляти себе за кордоном як "звичайну Аню Багряну", хоча поляків моє секретарство у спілці насправді не цікавило, їх цікавила тільки моя творчість і моя перекладацька робота. Коли стався той прецедент, я плакала, писала заяву на звільнення, а потім якось усе згладилося, і вони таки мене відпустили. Але подібне повторювалося кілька разів. Зокрема під час другого письменницького форуму "Слово без кордонів". Був такий собі кедебістський контроль наді мною – з ким я спілкуюся у вільний від роботи час, куди іду, що роблю... А потім – "розборки" у кращих партномівських традиціях! Для мене це якась дикість, я не звикла до такого, я людина з іншого покоління. Вважаю, що моє особисте життя не повинно нікого цікавити... Потім почала дізнаватися, що Анатолій Крим зводить на мене усілякі наклепи, вигадує те, чого не було. То як я можу залишатися у команді з такими людьми?.. А щодо закордонних поїздок, то хочу підкреслити: жодна з цих поїздок не фінансувалася з бюджету Спілки. Або я їздила власним коштом, або коштом сторони, яка мене запрошувала як письменницю чи перекладача.

– Аню, а чи були якісь претензії з боку керівництва безпосередньо до Вашої роботи?

– Яворівський ніколи не цікавився, чим я займаюся, але, коли у нього був поганий настрій, звинувачував мене у тому, що я нічого не роблю. Часто це виглядало як приниження мене перед моїми друзями та колегами. Такі безпідставні претензії не могли не обурювати, адже я зробила багато для підняття позитивного іміджу Спілки – налагодила зв'язки з усіма київськими та обласними літературними студіями (у тому числі і тими, які існують у багатьох навчальних закладах), з бібліотеками та книгарнями, започаткувала "Молоді вівторки", на які приходило багато цікавих людей (Оксана Забужко, брати Капранови, Ірен Роздобудько та інші літератори, які, чого правду крити, до того часу мали щодо Спілки певні упередження), займалася Президентськими грантами для творчої молоді і була у складі журі багатьох молодіжних літературних конкурсів, у тому числі – від Малої Академії Наук, постійно співпрацювала з журналістами, проводила творчі вечори молодих письменників, видавала щоквартальну газету про молодих письменників "Гранословіє", причому усе там робила сама – була і головним редактором, і збирачем матеріалів, і піар-менеджером, і навіть вантажником, адже часто доводилося власноруч тягати важкі пачки з тими газетами. Конкурс "Гранослов" завжди проходив організовано і вчасно. Так само, як і церемонії нагородження переможців та щорічні наради молодих письменників... Щодня до мене приходили молоді таланти з їхніми першими пробами пера, тож доводилося проводити консультації, адже більше у Спілці не було кому це робити. Деякі з тих молодих авторів і досі телефонують мені, пишуть листи і з вдячністю згадують про мою підтримку, яка на той момент для них була дуже важливою. І в результаті Голова мені дорікав, що я байдикую. От, власне, такі непорозуміння накопичувалися, тож з часом мені ставало дедалі важче знайти компроміс зі своїми старшими босами, які насправді навіть не хотіли поцікавитися, чим я займаюся. У них, певно, були якісь важливіші справи. А я була потрібна лише для того, аби казати: "Ось у нас є Аня, молодий секретар, отже, ми такі хороші, бо підтримуємо молодих...".

– А якою Ви бачите "політику" Спілки?

– Давайте говорити відверто і конкретно: яка мета існування Спілки сьогодні? Ідеологія? У кожного – вона своя. Утримування господарства? Кому воно потрібне і хто ним користується, я не знаю. Організація похоронів та помпезних фуршетів? Для цього є спеціальні контори. Я вважаю, що в існуванні Спілки насправді є дві мети. Перша – спілкування. Письменники повинні зустрічатися, спілкуватися між собою, дискутувати на різні теми, обмінюватися новинами, новими творами та книжками, тобто творити живий літературний процес, який залишиться в історії після нас. Звісно ж, приємніше це робити за горням кави чи, може, навіть і чогось міцнішого. Колись для цього було письменницьке кафе "Еней", але тепер його закрили.

– А друга мета?

– Власне, друга мета – це робота на перспективу української літератури. Я вважаю, що секретар по роботі з молоддю – це була одна з найважливіших для спілки посад. Бо талановита молодь – це і є майбутнє нашої літератури, яке, на жаль, ніхто не хоче підтримувати в стінах НСПУ. Яворівський мені повторив кілька разів, що мені колись стане соромно за те, що я написала заяву на вихід із Секретаріату. Соромно має бути йому, бо він зробив усе можливе, аби я так вчинила.

– Чи траплялися у Вас із головою НСПУ якісь політичні конфлікти, адже ви – з різних партій?

– Не було жодних конфліктів. Яворівський – мудрий політик, тож спокійно сприймав мою радикальну позицію члена КУН. Але коли він написав листа до Президента, уподібнившись цим до Л.Кравчука, мені це дуже не сподобалося. Я не ідеалізую Президента, але кращого поки не бачу, а тому буду і далі його підтримувати, бо це – справді український Президент. Така моя власна точка зору. Вікторові Ющенку зараз потрібна наша підтримка – підтримка української інтелігенції. Яворівський мене відверто здивував цим своїм листом і... розчарував... Я йому сказала, що не хочу бути в одній команді з людьми, які ганьблять українського Президента. Власне, це теж один із моментів "політики", про яку я написала в заяві.

– Аню, у Вас був у Спілці службовий автомобіль?

– Я завжди їздила на роботу і з роботи на метро, і дуже щаслива від цього. По-перше, не нервувала, сидячи годинами у пробках, по-друге, мала чудову нагоду спостерігати за людьми і шукати серед них майбутніх героїв для своїх романів. Що, між іншим, радила б зробити і голові Спілки – може тоді він нарешті знайшов би відповідь на своє одвічне запитання: "Що ж ми за народ...?" У метро це дуже добре видно – що ми за народ...

– Але ж інші секретарі їздили на спілчанських машинах?

– Виявилося, що посади їхніх водіїв для Спілки є важливішими, ніж моя посада, тому під скорочення вони не потрапили. Але усім нам суддя – Бог. І – час...

– Чим зараз будете займатися?

– Пишу новий роман для дорослих і дописую книжку для дітей. Маю угоди вже з кількома видавництвами, зокрема, на видання цих творів. Нещодавно завершила роботу над перекладами поезій видатної болгарської поетки Елисавети Багряної, про яку в Україні, на жаль, майже нічого не знають. У найближчих планах – декілька закордонних поїздок, а далі – буде видно... Коли працювала у Спілці, мені не вистачало часу, аби зробити усе, що хочу. Тепер я – вільна, маю купу творчої енергії та цікавих ідей.

– Отже, не шкодуєте, що пішли зі Спілки?

– Я не шкодую, що пропрацювала там 2,5 роки. Це були одні з кращих років мого життя. Хай Яворівський не думає, ніби я тримаю на нього образу. Він зробив для мене багато – вже тим, що дав можливість попрацювати з творчою і драйвовою молоддю України. А ще – допоміг багато чого переосмислити і зрозуміти... Але немає у житті нічого вічного. Молодь виростає, їй приходить зміна, якій також потрібна підтримка старших. Все колись закінчується, аби почалося щось інше, нове, світліше, добріше, краще. Звісно, я йду не без сентименту, але не шкодую ні за чим. Головне, що залишаюся письменницею і людиною, а отже – собою.

– Дякую за розмову. Хай Вам щастить!

Розмову записала
Христина КУЧЕРЕНКО

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9